

A földön fekve

■ Kelj fel! Ébresztő! Ki az? Hahó, Lívia, én vagyok! Hoztam brióst. Jaj, azta, de jó! Azt hittem, megint a nővérke tapiz. Itt vettem a pékségben, még meleg. Istenem, de szeretem, hiszen tudod. Akkor kapd már be!

Bárcsak anyám ébresztett volna így gyerekkoromban, forró kiflivel, kakaóval.

Betömtem a számba, az ujjaim morzsásak lettek, a cukor a kezemre tapadt, ragadt a szám széle. Másik része a párnámra hullott. Lenyeltem az utolsó falatot is, aztán abbahagytam a csámcsogást. Csak a szobatársaimat akartam vele idegesíteni. Fogadjunk, hogy irigyek rám! Juj, de finom! Ittam a tegnapi föles kávéból néhány kortyot, ott volt az éjjeliszekrényemen a bögre, mire végre magamhoz tértem, és megkérdezhettem Katit, hát te meg hogy a francba kerülsz ide?

Hiányoztál. Azt írtad, meg sem moccansz, némi harag és düh érződött a leveledből. Jönnöm kellett, nincs mese, bajt éreztem. Gondoltam, egy süti azért majd csak megmentheti a helyzetet.

Na jó, tudd meg: hogy megkönnyeztem a leveled. Szagolgattam a postádat. Megnyaltam a filctoll nyomát.

Kati magához ölelt, úgy maradtunk, negyedóra telhetett el, még mindig úgy voltunk, egymás karjában. Szétváltunk, mert nagy robajjal benyitott a nővérke. Hozta az infúziót a nyugtatókkal. Lázat mért, vérvomást. Bedugta, és teát rakott az éjjeliszekrényemre. Ezt igya meg, hisz sok folyadékra van szüksége.

Ne haragudj rám, kérlek. Fogalmam sincs, mi történt, hogy kerültem ide, nyugtatókat kapok, látod.

Ne vedd be! Kati mérges lett, mikor meglátta a szereket. Elrakta a gyógyszereket, és kidobta a kukába az infúziót.

Légy már bátrabb egy kicsit!

Bezártak ide bosszúból, mert nem emlékszem a dolgokra. Amíg vallomást teszek, itt kell feküdnöm, lekötözve. A szíjat jól megbámulta.

Ez meg minek neked? Ez baromság.

Nem érdemlem meg, bezártak, érted!

Bolond vagy, Lívia, egy idióta barom. Nagy marhaságot csináltál.

Csak éjjel rakják rám, villanyoltás után, amúgy szabadon járok-kelek, nagyjából.

Be fogom bizonyítani, hogy normális vagyok. Nyomós okom volt rá, tudd meg!

Nyugodj meg, pszt! Halkabban. Még ránk haragítod a folyosót. Kati olyan józan volt, pont olyan, mint régen, mindent kontroll alatt akart tartani.

Félek.

Elhiszem, de akkor is, minek annyi gyógyszer. Az csak butít.

Egy hét múlva tárgyalnak, legalábbis akkorra időzítették. Mentővel fognak átvinni a bíróságra, rács lesz az ablakán. Nyaggat az ügyvéd, be akarja bizonyítani, hogy Öcsi idegbeteg volt, megtámadott, és én védekezésből szúrtam meg a férjemet. De nem így volt. Én Öcsit évek óta meg akartam ölni. Szerettem, azért tettem. Aki szeretni tud, ölni is képes. Hidd el nekem. Belehaltam volna, ha így marad minden. Vagy neki, vagy nekem menni kellett. Na ezt nem képes felfogni az a bolond ügyvéd. Hülye barom. Állat.

Csak látni szerettelek volna, fogni egy kicsit, erőt adni. Hogy kibírjad, túléléd. Nincs szükségem magyarázatokra. Ti nekem mindig is betegek voltatok. Lívia, ugye nem haragszol, ha ezt mondom.

Nem vagyok beteg, bedugtak ide, de nem vagyok beteg, értsd meg.

Itt vigyáznak rád. Azért van, jól van így, légy hálás a sorsnak.

Nem akarom. Nem tudom, akarom-e. Kinyiffantanak. A szerektől már gondolkodni is alig bírok. Rélmálmaim vannak, izzadok, és úgy félek, ahogy soha azelőtt. Még a saját árnyékom is ijesztő.

Pihenj egy picit. Majd később visszajövök, ha jobban leszel.

Ne menj el! Kérlek, maradj még.

Kati néz rám, mosolyog, elhúzza a szája szélét, pont úgy, mint amikor iskolások voltunk, és egymás mellett ültünk a zöld fapadban. A mosoly után kacintottam. Sülve-főve együtt voltunk, minden szünetben, uzsonnát cseréltünk. Párizsit és szalámit meg almát. Ülünk pár percig, hallani a rigót az ablakon túlról, a kőrifán röppen ide-oda. A nap vörös korongja elér a kórterembe. Egy világos osztályteremben ülünk, ezt képzelem, titokban fogjuk egymás kezét a pad alatt. Környezetóra van, felletetés következik, lecsukott szemmel szurkolunk, hogy ne nálunk nyíljon ki a napló, és ne a másikinál nyíljon ki. Kati már annyiszor megmentett a legrosszabbtól.

Szeretnék mesélni neked. Jó, benne vagyok, mondja halk, biztató hangon, mint ha mostantól fogva a tanítványa volnék, mintha megint okosabb, ügyesebb és józabb volna. Képzeld, vettem egy csíkos füzetet, már jól tele van. Írok mindenfélét, hogy volt régen, eszembe jutnak dolgok. Nézd, téged is majd ide beraklak, az eseményekhez. Megírom, hogy ma itt voltál, és hoztál sütit. Egy hete kezdtem el. Egy hét az kevés, tudom, de talán addigra, mire odaállítanak a bíró elé, már egész sok bekezdésem lesz. Az ügyvéd szeretné a füzetet a peranyaghoz csatolni. A védelem kérhet ívet. Képzeld, lesz a csuklómon perec. Úgy vezetnek majd oda, mozdulatlanul kell ülnöm, és órákig is eltarthat a tárgyalás. Mi lesz, ha elájulok? Ilyen állapotban néha a kázinba is alig jutok le, úgy elfáradok.

Jaj, te kis buta. Ki fogod bírni, meglátod, biztosan fölállhatsz, szólhatsz. Nem fognak begyógyszerezni.

Ha adnának még egy kis időt, tudnám tisztázni, de nem adnak. Már csak pár nap van hátra. Csupa ellentmondás. Én sem értem, mi miért volt, akkor majd pont egy idegen bíró fogja. Nem is egy nyelvet beszélünk. A férjgyilkosságra még tényállás sincs. Azt sem értem, amit az ügyvéd szokott gagyogni. Azonnal ítélni akarnak, és az ügyvéd azonnal felmenteni. Hát már ezt sem lehet? Átgondolni, hogy miért volt?

Hagyd már, ne beszéljünk róla, nem ezért jöttem. Ha fel tudsz kelni, menjünk ki a parkba, nyílnak az árvácskák. Nézd csak süt a nap odakint. Milyen sokan lettek hirtelen.

Árvácska. Ez pont jó szó. Az én szavam, árva.

Gyorsan kitépem a bránert, bedugom a fiókba. Felveszek egy farmert, egy pólót, egy kardigánt. Gyerünk! Mehetünk!

Kati karon fogott, és levitt a liften. Kiléptünk a parkba, jó nagy levegőket vettünk. Jógázni jár legújabbban, és mutatott is néhány levegővételt. Szívd be a hasadba, enged ki, aztán szívd a tüdődre, és háromszor enged ki, ezt ismételd meg, ahányszor jólesik. Mintha újraéledtem volna, éreztem, ahogy az ujjaimba megy az oxigén, az arcom vérrel telik. Zsibbadnak a végtagjaim.

Édes szagot árasztott a levegő. Pont olyan illata volt, mint ahogy elképzeltem. Mintha egy álomba léptünk volna, vagy a kórház lenne az álom. De egyik biztosan nem igaz a kettő közül. Képzelődtem, ahogy vettem a levegőket. Egy tükör, Kati volt

a képem, nyugodt és kiegyensúlyozott. Briós. Honnan tudta ezt is? Így emlékezett mindenre.

A sétány közelében leültünk egy fapadra, nem messze a bejárattól. Hátradőlve pihentünk, némán, Kati fogta a kezem, becsuktuk a szemünket, jó volt, bársonyos, simogató érzés. Pár perc telhetett el, hallgattuk, mit beszélnek, akik arra sétálnak, vagy a szomszéd padon a szerelmesek mit duruzsolnak.

Mire egyszer csak hirtelen zutty, leszakadt a lécz hátul, hanyatt estem.

Kati ülve maradt, de már nem tudott megfogni, nem tudott visszatartani az eséstől. Feküdtem a földön kiterülve. Utána nem emlékszem. Percek múlhattak el. Arra eszméltem, hogy éget a nap, túl erős a fénye, átjön a szemhéjamon, de nem tudom kinyitni. Mintha túvel bökdösték volna. Egy kéz nyúlt felém, de az már nem a Kati keze, mert gumikesztyű volt rajta. Feküdtem a salakos földön a pad mellett, a köntösöm szétnyílt, a hálóingem felcsúszott, talán egészen meztelen voltam, fogalmam sincs, mi történt, csak arra emlékszem, hogy forró meleg öntött el. Boldog, meleg nap sütött rám újra, az egész testemet melegítette. A mellbimbómat, a combomat. Hirtelen Sári arcát pillantottam meg. Nem hittem a szememnek, nagyon elájulhattam.

Élsz még, Lívia? Gyere vissza! Hahó! Élsz, az istenit, nyögjél már!

Gyere! Ne hülyéskedj! Meghaltál?

Mind a ketten fölém hajoltak, pofoztak. Kati és Sári.

A nővérke keze is ott volt a kesztyűben.

Van végre egy fogódzó. Sári nyaka. Abba kapaszkodhatok. De nem ment. Pedig egészen közel hajolt, pedig én megpróbáltam átkarolni.

Sötét lett.

Én nem akartam fölébredni, nekem így nagyon jó volt fekve. Én nem akartam másképp lenni, iszonyú boldog voltam a földön. Meztelen és mozdulatlan, ahogy legszebb álmaimban. Paplan nélkül aludtam tovább.

Aztán elkezdtek felszedni, mire darabokra estem. Elhagytam magam, hogy meg ne mozdítsanak. Feküdtem tovább, kiterülve. Mozgattak, ahelyett hogy abbahagyták volna. Erre hisztériába kezdtem. Maradjon így a perc, a perc nyúljon meg, mint egy végtelen rágógumi, legyen örökre így. Hagyjatok már békén!

Kelj fel, légy szíves! Lívia, ne légy hülye!

Szükségünk van rád, hahó!

Még mindig fölém hajolva magyaráztak. Nekünk a beteg Lívia kell, különben mi nek jöttünk ide a kórházba? Jobb dolgunk is volna.

Ne aludj, ha már egyszer itt vagyunk!

Közben a nővér újra visszajött. Hozott egy szurit, amit azonnal a combomba nyomott. Na most azonnal keljek már fel az istenit, de egy pofátlan nő vagyok, velem kell folyton törődni, már megint játszom a nagyságos asszonyt. Tetszik vagy nem, itt ágyban a fekvő beteg helye, nem az udvar közepén, mindenki szeme láttára. Betakart. Szépen lassan elindultunk a szobámba. Az emberek szétszéledtek.

A kórteremben aztán lefeküdtem.

Sokan láttak? Kérdeztem nyöszörögve.

Á, dehogy. Ha meg igen, jó napjuk lesz, kapják be. Mondta Sári, aki azonnal átvette az irányítást felettem.

Úgy érzem, kiszakadt a hátamból egy darab. Van sebtapasz itt valahol?

A francba, neked felfekvésed van, állapította meg Sári. Jól lehordta a nővért, hogy ez hogy a dilibe nem vette észre. Jesus cries! Mondta rikácsolva.

Ültünk az ágyam szélén. Fogtuk egymás kezét, Kati hallgatott, Sári tovább cukkolta nekünk a nővért. Megállás nélkül piszkálódott. Mért nincs kitakarítva? Milyen ez a vakolat? Van betegjogi képviselő? Jelentsük fel a kórházat az ombudsmannál.

Hisz repedések vannak a falban! Na és ez a szag. Mintha káposztás konyhában laknátok, csukják már be a gyógyszeres vitrint. Építsenek szellőzőket!

Bedugtak az ágyba, be a paplan alá, jó mélyre, csak az orrom látszott ki. Aludtam pár percet, fél óra is lehetett. Nem tartott sokáig. Addig Kati olvasott, aztán lement a büfébe, Sári pampogott az orvosi szobában.

Gondoltam egyet, és kimásztam az ágyból.

Odamentem a szekrényhez. Átballagtam a mosdóba, megmostam a hónom alját, a lábam közét, a fogamat, megtörölköztem, majd felöltöztem. Sári kirúszosott, Kati megfésült. Kipucoltam a magas sarkú cipőmet és felvettem. Akkor mehetünk! Meg sem kérdezték, hová, természetesnek vettük, hogy kávéházba.

Mint három amerikai látogató, akik csak bejöttek egy percre a nagybácsijukhoz, úgy távoztunk. Sári angolul beszélt, jó hangosan. A portásnak fogalma sincs, ki beteg, ki nem, átjáróház a zárt osztály, semmi rizikója nem volt a szökésemnek. Jönnek-mennek itt hálapénzzel a zsebükben az emberek. A legtöbb betegnek a nyugtatók miatt különben fogalma sincs, merre van a kijárat ajtó. A portás éppen horkolt, mikor odaértünk, enyhe pálinkaszag áradt a fülkéjéből. Sári poénból az arcához ért, te szép magyar férfi, hogy te milyen aranyosan vigyázol a házadra, súgta oda. A portás vakkantott egyet álmában, és elmosolyodott a bajsza alatt. Akkorát nevtünk, mikor kiértünk. Elég régen kaphatott érintést olyan finom ujjaktól, mint a Sárié.

Cukrászdába, nyafogta Kati akcentussal a taxisnak, hogy Sárít utánozza. Ezért háromszoros áron vitt be minket a sofőr a belvárosba, de kifizettük, szökött rabnak számítottam.

Rendeltünk. Meleg Sacher-torta tejszínhabbal és három fekete állt az ezüstitálcán a kerek márványasztalunk közepén. Villát fogtam, odaemeltem a számhoz a habot, és örömmel jelentettem be, hogy végre újra szabadnak érzem magam. Baracklevárral sütötték, ezt még jobban szeretem, mint amikor az osztrákok eperrel töltik Bécsben.

